

Sitä ei usko, kun se tapahtuu itselleen. Silloin sä tunnet, että hei, sä olet olemassa! Sä tunnet yhteyden ja tahdot takertua siihen. Sitä tunnetta kuvaillaan usein perhosilla, jotka vaeltavat vatsassa. Mustuainen kuulemma suurenee, kun sä näet ihmisen, joka antaa sulle mielihyvää. Pelkkä ajatuskin siitä ihmisestä saa sun maan katoamaan jalkojesi alta. Mä kutsun sitä rakkaudeksi. Mutta mä en usko siihen. Se antoi mulle rakkautta ja mä kiskasin sen pois sykkivästä sydämestäni. Mua ei saa kahlita, se ei saa mua kahlita. Mä en ole koskaan vapaa, mun ajatukset seuraavat minne ikinä menen. Mutta mä en halua ihmistä ajatuksiini. Silloin se katsoi mua ja tunsin kuinka koko sen maailma mureni. Kaikki haaveet mitkä olin sille luvannut, murenivat vanhan betoniseinän lailla, kunnes romahdus oli armoton. Kauniita sanoja, luvattuja asioita, kaikki. Niitä ei enää tulisi olemaan. Niitä ei enää ole. Mun ajatukset laukkaavat jo toisella lautumella – villinä ja vapaana edelleen. Pölyn laskeutettua, mä tulisin näkemään kuinka se on rikki. Mutta mä en kuule sitä enää. Se on kaukana. Sillä on tunteita, joista en osaa edes kuvitella. ”Mun olisi pitänyt uskoa sua”, se kuiskasi vastatuuleen. ”Sä oot klisee romantikko.” Kissan aiheuttamat arvet sääressä vihloivat. Naapurin iso katti pelästyi ja sai mun ihoon komeat arvet. Arvet kertoivat olemassa olostaan, kun katsoin sitä silmiin ja toivoin, etten näkisi kyyneleitä. Se puhe oli jo muutenkin hyvin särkyvää. ”Mä rakastuin suhun, koko kesän mä haaveilin vaan susta. Sä ihastuit muhun ja mä rakastuin suhun, ja nyt-”, se nielasi ison palan. ”Me ei olla enää mitään.” Maistoin sen suolaiset kyyneleet huulillani. Mielihyvällin sen poskea sormellani ja tunsin pienestä äänestä miten vesipato vähitellen ryöstäytyi käsistä. Ja mä en tehnyt mitään estääkseen sitä. Luonnonkatastrofi, jonka piti tapahtua. Mä annoin sen tapahtua, mä annoin sen elää. Annoin elää, jotta se pystyisi näyttämään tunteitaan. ”Pitää alkaa miettimään mitä syksy tuo”, sanoin hiljaisuuden pyyhkiessä väliimme. Se katsoo mua, ankarasti. Vaimea itku nyhkytti taustalla. Mä tunsin velvollisuutta olla puuttumatta siihen itkuun.

---- Pölyn laskeutuessa, olin kävellyt itseni takaisin kotiin. Hiljainen, synkkä sielu nielasi heti, kun laskeuduin portaita alas. Tervehdin sitä, vaikka tiesin, etten saa vastausta. Kuvittelin aina, että se hiljainen hurina ja vaimea vikinä oli mulle tarkoitettu tervehdys. Heräsin yöllä kylmään, kosteaan tunteeseen. Kissan arvet pysyttelivät toisessa jalassa. Raotan silmiäni. Hiljaisen synkällä sielulla oli sittenkin kasvot. Karheat kuin karhunkieli, epämääräinen sanomaton olemus ja laahaileva katse, joka pysytteli kauniisti silmissäni. Ajatuksissani pyysin sen nousemaan viereeni nukkumaan. Sen silmät välkkyivät kiinnostuneena. Se tappoi ajan, joka pyöritti pyörää. Se sieppasi kaiken elollisen ja imi sen itsensä sisään. Se ei kaihtanut olla niin rietas, niin ahkera, sillä se toi mukanaan epätoivon, surun, ahdistuksen. Painoin pääni tyynyyn. Hymyilin itselleni, sillä tiesin, että vain mä ja mun sairaus oltaisiin kahdestaan. Siihen ei mahtunut muita. Rakkaus ei ole varmaa, enkä mä usko siihen. Mutta mä uskon, että mun loppu on kaunis.